

Sběratelka parfémů

A woman with a black hat and a red and black patterned jacket is holding a small perfume bottle. In front of her on a wooden table are three larger, dark glass perfume bottles. The background is a plain, light-colored wall.

Kathleen
Tessarová

Dva životy, dvě ženy, současnost i minulost v Paříži,
ztracené tajemství vepsané v parfémecch...

Kathleen Tessarová
SBĚRATELKA PARFÉMŮ

Kathleen Tessarová

SBĚRATELKA PARFÉMŮ

Přeložila

Drahomíra Michnová

Tato kniha je fikce. Veškeré postavy, lokality a děje vylíčené v tomto románu jsou dílem autorčiny fantazie. Všechna podobnost se skutečnými osobami, ať už živými, či zesnulými, místy a událostmi je čistě náhodná.

Copyright © Kathleen Tessaro 2013
Translation © Drahomíra Michnová, 2016
Czech edition © Metafora, 2016

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-685-9 (pdf)

Pro mého syna Eddieho

Vždy, navždy... a ještě

Paříž, zima 1954

Eva d'Orseyová seděla u kuchyňského stolu, naslouchala tikotu hodin, před sebou noviny *Le Figaro*. Byl to zvuk času, který od ní odplýval.

Potáhla z cigarety a vyhlédla z okna do chladného mlhavého rána. Paříž se právě probouzela, šedý úsvit s prvními šmouhami oranžové se pozvolna vpíjel do tmavomodrého nebe. Byla vzhůru už několik hodin, od čtyř. Doba spánku se jí během posledních let postupně krátila, jak bolest, která jí vystřelovala do levého boku, sílila.

Lékař to vzdal už před několika měsíci. Jeho diagnóza: není hodnou pacientkou, je arogantní, odmítá poslouchat jeho pokyny. Cirhóza teď postupovala rychle, hlodala jí játra, už je měla jako mycí houbu. Lékař se domníval, že jeho rada je naprosto jednoduchá: Eva musí přestat pít.

„Vždyť se ani nesnažíte,“ vytýkal jí při poslední návštěvě.

Seděla na vyšetřovacím stole a zapínala si knoflíčky halenky. „Nemůžu spát.“

„No, to se vůbec nedivím,“ vzdychl. „S tak rozsáhlým zánětem jater.“

Podívala se na něj. „Potřebuju nějaké prášky na spaní.“

Zavrtěl hlavou, přešel k psacímu stolu a naškrábal recept. „Víte, neměl bych vám tohle předepisovat. Berte jenom jeden, jsou velmi silné,“ varoval ji a podal jí papír.

„Děkuju.“

Přesto se ještě naposledy pokusil: „Tak alespoň tolik nekuřte!“

Ale proč vlastně?

Eva vyfoukla kouř a udusila nedopalek gitanky v popelníku. Byly to obyčejné cigarety – moc silné. Neženské. Ale to jí vyhovovalo. Cítila teď jen výrazné chutě. Chuť levné čokolády, nekvalitní paštiky, černé kávy. Stejně nezáleželo na tom, co jí, už dávno ztratila chuť k jídlu.

V lékárově předpokladu, že každý chce žít věčně, bylo něco naivního, jaksi mile arogantního.

Vzala propisku a na okraj novin čmárala kolečko, vlastně několik kroužků.

Jště zbývalo zařídit pár drobností. Před několika týdny byla u právníka, pečlivého, trochu odměřeného mladíka. A tu krabici uložila do bezpečí u kysele se tvářící domovnice, *madame* Assangeové. Ale minulou noc, když nemohla spát, ji napadlo něco jiného. Byl tu ten let, z Londýna do Paříže. Pomyslení na letadlo ji naplňovalo zvědavostí. Bylo to výstřední, ne nutné. Jenže existovalo pár věcí, které by člověk měl v životě zažít; cesta letadlem byla určitě jednou z nich. Usmála se sama pro sebe, když si představila přílet do Paříže, míle chladného modrého moře a pak první pohled na město.

Svraštila obličej. Bolest se ozvala znovu, ostrá jako nůž, pak jí bok úplně znecitlivěl.

Pomyslela na láhev koňaku. Nechtěla pít ve dne. Stanovala si nové pravidlo, že bude pít až po šesté večer. Alespoň tak to měla v plánu. Ale ruce se jí teď třáslly, žaludek měla jako na vodě.

Ne. Dá si koupel. Oblékne se. A půjde na mši, na půl osmou do Elis de la Madeleine. Tenhle kostel měla v Paříži ze všech nejraději. Máří Magdaléna, ta vzpurná a umíněná dcera církve, tam hrdě stoupala na nebesa, andělé ji na svých pažích vynášeli vzhůru celý den, každý den.

Mše se podobala skvělé opeře, kouzelnickému představení s nejnákladnějšími rekvizitami ve městě. A víra v trik obratných rukou, při kterém byl člověk kouzelníkem i divákem zároveň, šalebníkem i tím ošáleným. Ale co, kdo dokáže odolat dobrému kouzelnickému triku?

Složila noviny, odsunula židli a vstala.

Vezme si svůj nejlepší tmavomodrý kostýmek, posadí se s věřícími do první řady. Budou společně naslouchat tomu mladému knězi, otci Paulovi, který tolik bojoval, aby srozu-

mitelně vyložil Písmo, snažil se ho celým svým rozsáhlým intelektem aplikovat na dnešní dobu. Ne vždy se mu to dařilo. Nevěděl, jak odůvodnit nesrovnalosti, dosud si neuvědomoval, že jsou samy o sobě záhadou. Přesto ji jeho duševní obratnost těšila, skoro stejně jako těšila jeho. Často se omezil na to, že se prodíral vrstvami různých možných hebrejských překladů, pak nečekaným slovesem objasnil nějaký rozsáhlý duchovní rozpor. V jejím případě svým hrdinstvím neplýtvat nadarmo. Ona si cenila těch, kteří bojovali veřejně a očividně.

Otec Paul se na to samozřejmě takhle nedíval. Teprve před pár lety vyšel ze semináře a myslel si, že svému stádečku předává duchovní potravu a vede je. Nechápal, že jeho starší farníci, především ženy, jsou tam kvůli němu, a ne on kvůli nim. Otec Paul byl na začátku své životní dráhy. Jeho přesvědčení, hladká a lesklá jako sklo, potřebovala ochranu. Čekala trpělivě, až i on podlehne nesnesitelné nevyváženosti Boží vůle, tvrdosti Božího milosrdenství, temnotě jeho milosti.

Tyto myšlenky Evu uklidňovaly. Její mysl se opět rozletěla známým směrem: obírala se paradoxy víry a pochybnosti. Jako opotřebovaný kousek látky, změkklý mnohými doteky, příjemný na omak.

Nejdřív mše a potom, ano, cestovní agentura.

Odnesla popelník ke dřezu, vysypala nedopalky a vymyla jej. Dole v uličce se něco pohnulo... vynořující se stín – měnil se, trhal. Tlukot černých křídel, pohybujících se jako jedno, dokud nezaplnilo celou protější zeď, pokaňkalo blede paprsky zimního slunce.

Najednou se jí vybavila jiná vzpomínka. Bezdechá ochromující hrůza, vůně zelené louky a vlhkého lesa – a obrovské hejno havranů letících k obloze, křídla se ebenově lesknou, zobáky jako čepele – křičí, všiskají.

Eva se zachytila desky kredence, pevně zavřela oči. Popelník jí vypadl z ruky, třeskl o porcelánový dřez.

Rozbil se.

„Sakra!“

Eva opatrně vyhlédla z okna, srdce jí pořád prudce bušilo. Stín byl pryč. Nejspíš hejno městských holubů.

Sebrala střepy popelníku a položila je na desku kreden-

ce. Byl to starý a levný předmět. Ale připomínal jí jiné časy, dobu, kdy byl život plný začátků.

Hodiny hlasitě tikaly.

Váhala jen chvíli.

Podala si skleničku, sáhla po láhvi levného koňaku, rozechvělýma rukama si nalila a obrátila ho do sebe. Alkohol ji okamžitě rozechřál, zaplavil všechny údy, napětí a nervozita povolily.

Ten doktor nic nepochopil.

Nechápal, jaké to je žít mezi vzpomínkou a lítostí a nemít to jak otupit.

Eva si nalila znovu a přejížděla prstem po drsné hraně porcelánového střepu.

Slepí to.

Vykoupe se.

Oblékne si svůj tmavomodrý kostým.

Zaklonila hlavu a hodila do sebe další hlt.

Už nezáleží na tom, jestli budou na popelníku viditelné rýhy.

Londýn, jaro 1955

Grace Munroeová se s úlekem probudila, zalapala po dechu.

Až dosud běžela, klopýtala po nerovné zemi v hustém zarostlém lese, hledala, volala. Ale čím usilovněji běžela, tím byl les neproniknutelnější. Šlahouny popínavých rostlin se jí omotávaly kolem nohou, větve ji šlehaly do obličeje, do rukou, do stehen. A ten pocit strachu, že čas neúprosně ubíhá. Někoho nebo něco honila. Ale bylo to pořád vpředu, mimo dosah. Najednou ztratila pevnou půdu pod nohama a zřítila se po hlavě do hluboké kamenité rokle.

Srdce jí splašeně bušilo, chvíli jí trvalo, než se v šeru rozkoukala a uvědomila si, že je ve svém pokoji a leží na posteli.

Byl to sen.

Jenom sen.

Natáhla se a rozsvítila lampičku na nočním stolku, pak padla zpátky na polštář. Srdce jí pořád rychle tlouklo, ruce se jí třásly. Byla to stará noční můra, zlý sen z dětství. Myslela si, že z něj už vyrostla. Ale teď, po letech, se vrátil.

Jak dlouho vlastně spala? Koukla se na budík. Skoro půl sedmé. Zatraceně.

Mallory tu bude každou chvíli, a ona se má ještě oblékat. Grace dnes večer nechtěla jít, jenže to kamarádce slíbila.

Přistoupila k oknu s výhledem na Woburn Square a odhrnula těžké závěsy.

Byl dubnový podvečer, období roku, kdy se dny dychtivě natahovaly směrem k létu a časně večer dostávala obloha jemně modrý porcelánový nádech pozlacený příslibem nadcházejícího tepla. Platany lemující náměstí už nasazovaly

něžné jasně zelené pupeny, ze kterých pak v létě vznikne hustý smaragdově zelený baldachýn. Teď však byly větve stromů ještě holé, prudce se zmítaly při každém závanu ledového větru.

Hlavní park byl během války překopán a osázen ovocem a zeleninou, kovový plot roztavili a teď jej bylo potřeba obnovit. Budovy, které se v této části města zachovaly, byly začouzené a poseté jizvami po šrapnelech.

Ve vzduchu byl cítit jakýsi spěch, přechod od jednoho ročního období ke druhému, naděje podbarvená nadcházejícím večerem. Ptáci zpívali, zelené listy hyacintů a narcisů se kývaly ve větru. Na slunci teplo, ve stínu mráz, roční doba extrémů.

Grace měla ráda ostrost tohoto období, tlumené proměnlivé světlo, které si zahrávalo s jejíma očima. Byla to doba tajemných, výrazných proměn. Jednu chvíli jen bouřky a déšť, pak se najednou objevilo pole narcisů, vítězoslavně zatroubilo barevnou fanfáru.

Grace přitiskla špičky prstů na chladné okenní sklo. Tohle nebyl, jak říkával její manžel Roger, jejich pravý dům. Měl odvážnější plány, chtěl něco lepšího, blíž k Belgravii. Ale Grace se tu líbilo; bydleli v centru Bloomsbury, blízko Londýnské univerzity a Královské koleje, připomínalo jí to Oxford, kde ještě před pár lety žila u svého strýce. Byl plný čínorodého ruchu, obchodů a úřadů, studentů spěchajících na přednášky. Dole na ulici viděla proud úředníků zabalených do přšiplášťů, s hlavou skloněnou proti větru se sunuli po skončeném pracovním dnu stejným tempem ke stanici metra.

Grace si opřela hlavu o okenní rám.

Musí to být příjemné mít práci. Pěkně uspořádaný psací stůl. Srovnanou kartotéku se spisy. A hlavně, mít nějaký cíl.

Když teď byla vdaná, její dny měly takový únavný otevřený konec; poletovala jako balonek od jedné společenské povinnosti ke druhé.

Roger bral každou z nich velice vážně. „Mluvila jsi s někým na tom obědě v Konzervativním dámském klubu? Vedle koho jsi seděla? Pověz mi, kdo tam byl.“

Byl mimořádně zběhlý v odhalování skrytých významů každé takové příležitosti.

„Usadily tě k prvnímu stolu, hned vpředu. To je dobře. Nezapomeň napsat Moně Rileyové a poděkovat jí za pozvání. Mohla bys třeba uspořádat neformální večeři? Nebo ještě lépe, pozvat ji někam na čaj a zkusit to nějak zaonačit, aby nás na večeři pozvala ona. Bylo by lepší, kdyby nás pozvali první. Člověk nechce vypadat moc horlivě.“

Spoléhal, že se Grace ujme jejich společenského rozjezdu, jenže ta nebyla velký stratég. A hlavně v tom nenalezala žádné potěšení.

Přesto teď musí spěchat, připomněla si, aby na ni Mallory nečekala.

Otevřela dveře pokoje a zavolala dolů na hospodyně, která tam uklízela: „Paní Dellerová!“

„Ano?“ ozvalo se z kuchyně.

„Přinesla byste mi laskavě šálek čaje?“

„Ano, madam.“

Grace spěchala do koupelny, opláchla si obličej studenou vodou a osušila si ho, zkoumala ho v zrcadle. Měla by mu věnovat větší péči – koupit si modré oční stíny a tekuté černé oční linky, naučit se používat tužku na obočí a vůbec, naučit se líčit podle poslední módy. Místo toho si lehce přepudrovala nos a tváře a přetřela si rty červenou rtěnkou. Vlasý měla delší, sahaly jí kousek pod ramena. Nezdržovala se česáním, navyklým pohybem je svinula do drdolu a upevnila sponkami. Zezdola zabzučel domovní zvonek.

„Sakra!“

Zrovna dnes musí Mallory přijít včas!

Prudce otevřela šatník a popadla modré koktejlky z umělého hedvábí, hodila je na postel. Vyklouzla z tvídové sukně a halenku si přetáhla přes hlavu, ani nerozepnula knoflíčky.

Kdepak jsou ty tmavomodré lodičky k šatům?

Pátrala po nich na dně skříně. Sotva se shýbla, ucítila, jak jí na patě pustilo oko na punčoše.

„Do háje!“

Rozepnula podvazky, slyšela, že paní Dellerová dole už otevírá dveře, pak tlumený hovor, když od Mallory přebírala kabát. A potom už zavrzaly schody starého georgiánského schodiště, Mallory stoupala nahoru.

Grace popadla ze zásuvky nové punčochy, posadila se na postel a navlékala si je.

Ozvalo se zaklepání. „To jsem jenom já. Jsi oblečená?“

„Pokud ti nevadí, že jsem v kombiné.“

Mallory strčila hlavu do dveří. Tmavé kaštanové vlasy měla nakadeřeně, na mléčně bílém krku jí zářila šňůra perel. „Ty ještě nejsi převlečená? Vždyť už to začalo, Grace!“

Grace si připnula punčochy a vstala. „Copak není moderní chodit pozdě?“

„Odkdy tě zajímá, co je moderní?“

Grace se rychle otočila. „Mám rovně švy?“

„Máš. Na.“ Mallory jí podala šálek čaje. „Hospodyně mě poprosila, abych ti ho přinesla.“

„Díky.“ Grace se napila, Mallory ve večerních šatech odšustila ke křeslu a opatrně se usadila na krajíček, aby si nepomačkala bohatě nařasenou sukni.

„Co jsi dělala celé odpoledne?“ otázala se káravě.

„Ale nic.“ Grace se nechtěla přiznat, že si dopřála spánek během dne, nebylo to nic, čím by se člověk musel chlubit. „A co ty? Cos dělala ty?“

„Teprve před hodinou jsem se vrátila od kadeřníka.“ Mallory otáčela hlavou a předvedla svůj půvabný profil korunovaný kadeřníkovým výtvozem. „Věř mi, že pan Hugo je jediný v celém Londýně, komu dovolím sáhnout mi na vlasy. Měla by sis k němu zajít. Dokáže zázraky! Nemáš cigaretu?“

„Tamhle,“ ukázala Grace na stříbrnou kazetu na stolku. Znovu se napila čaje a odstavila šálek na toaletku.

Mallory si vzala cigaretu. „Co si dnes oblečeš?“

„Ty modré taftové.“

„Staré věrné!“ Mallory se usmála a zavrtěla hlavou. „Musíme spolu vyrazit na nákupy. Mají teď tak krásné věci!“

Tricetiletá Mallory byla jen o tři roky starší než Grace, ale v londýnských společenských kruzích už platila za jednu z nejelegantnějších mladých žen. Jejím manželem byl Gracin bratranec Geoffrey a Mallory měla tendenci brát Grace pod svá křídla. Ale Grace byla vůči jejím radám zoufalým způsobem imunní.

„Copak se ti ty šaty nelíbí?“ zeptala se Grace.

Mallory pokrčila rameny. „Jsou docela pěkné.“

Grace znovu vzhledla. „Co je na nich špatného?“

„Jsou jen takové, no, já nevím. Víš, jaká Vanessa je. Všechno musí být tip top. Nejnovější model roku 1956...“

„Což je pozoruhodné, vzhledem k tomu, že se píše rok 1955, Mal.“

„No vidíš! Vždyť to povídám, že Vanessa vždycky musí jít s dobou, vlastně je o krok vpřed.“

„Ano, ale já s ní přece nemusím soutěžit, ne? Každá z nás nemůže udávat tón nejnovější módě. Vanessa má mnohem víc času i peněz.“

„Možná, ale na jejích večírcích nikdo nechce chybět, že? Ty musíš už taky začít vyhledávat ty správné společenské události. Dnešní večer je dobrou příležitostí nasbírat nějaké kontakty z Vanessina seznamu hostů. Mám v kabelce notýsek a tužku, kdybys potřebovala.“

„Ach, Bože,“ otrásla se Grace. „Už jen samotné pomýšlení na něco takového mě děsí!“

„No ale opravdu!“ Mallory obrátila oči v sloup. „Jak ses vlastně bavila v Oxfordu?“

„Můj strýc je univerzitním profesorem. Mívali jsme hosty, podával se kvěťákový nákyp a hrál se bridž.“

„To je příšerné!“ rozesmála se Mallory. „Budeš muset překonat nechuť mluvit s ostatními lidmi, jestli máš být manželovi ku prospěchu. Jen kvůli jeho krásným očím ho nepovýší,“ usmála se. „Nemáš zapalovač? Jak se ti líbí?“ Vstala a zatočila se, široká sukně jejích tmavočervených šatů odhalujících ramena zavířila. „Jsou nové. Od Simpsona.“

„Velice pěkné.“ Grace si natáhla své tmavomodré koktejly. „Zapalovač je tam taky, ne?“

Mallory se přehrabovala v kazetě. „Nic nevidím. Není tu.“ Vložila cigaretu do koutku dokonale nabarvených rtů. „Ukaž, zapnu ti je.“

Grace se před ni postavila zády a Mallory jí zatáhla zip. „Tak ho určitě sbalil Roger. Pořád ztrácíme zapalovače. Ale tenhle byl můj oblíbený. Jestli ho Roger ztratil, tak ho přetrhnu.“

Mallory vzala do prstů dobrých pět centimetrů látky, šaty měly Grace v pase těsně přiléhat. „Jsou ti velké. Zase jsi zhubla.“ V hlase jí zazněl vyčítavý tón.

Grace přešla k toaletnímu stolku a vyndala ze zásuvky krabičku zápalek. Hodila ji Mallory a ta ji v letu chytila s reflexem někdejší hbité uličnice. „Zapal mi taky jednu, prosím.“

„S radostí. Vždyť jsi dnes večer vlastně moje partnerka.“

„Díky ti za to.“ Grace na ni spiklenecky mrkla do zrcadla a připnula si do uší perlové klipsy. Dobře věděla, že se jí Mal snaží pomoci. „Jsi hodná, že jsi mě pozvala.“

„Nemůžeme tě nechat zahálet jen proto, že Roger odjel.“ Mallory zapálila dvě cigarety a jednu jí podala. „Kromě toho se mi tak často nepoštěstí vyměnit manžela za někoho, kdo poslouchá, co povídám. Navíc Vanessu nesnáší, prý na mě má špatný vliv.“

„A má?“

„Samozřejmě.“ Mallory zvedla brožurku, která ležela na stole na hromádce dalších knih. „Co to je?“

„Ale nic.“ Grace zalitovala, že ji nenapadlo to zavčas schovat. „Jen taková nabídka kurzů.“

„Oxfordská obchodní škola?“ Mallory v brožurce zalistovala a ta se pochopitelně otevřela přímo na stránce, kterou si Grace předtím založila. „Kurz psaní na stroji pro pokročilé a kancelářské práce? Účetnictví?“ Zašklebila se. „Co to má být?“

„Člověk nikdy neví,“ broukla Grace a vklouzla do tmavomodrých lodiček, „mohlo by se to docela hodit. Roger si třeba jednou otevře vlastní kancelář. Mohla bych mu být užitečná, domlouvala bych mu schůzky, psala dopisy...“

„Ale, Grace, ty přece *máš* zaměstnání,“ pronesla důrazně Mallory. „Jsi jeho manželka.“

„To není žádné zaměstnání, Mal.“

Mallory ji zpražila pohledem. „Ne? To by mě zajímalo, jestli sis přečetla i ten drobný text na oddacím listu. Je na tobě, abys vytvářela domov, rodinu, promýšlela, jaké bude vaše místo na světě a kam budete směřovat. Pomysli, co to všechno obnáší – kam budou děti chodit do školy, kde budete trávit víkendy, celý okruh vašich společenských kontaktů – to všechno je na tobě.“ Pokračovala s přehnaným patosem: „Ach, Munroeovi? Ovšemže je znám! Ona je báječná! Jejich syn chodí s naším nejstarším do školy v Harrow. A jak skvěle dokázala zařídit dům, viděli jste?“

Mallory potáhla z cigarety a odhodila brožurku. „Věř mi, holčičko, ty zaměstnání máš. A kromě toho, ta škola je v Oxfordu. Kolikrát ti mám připomínat, že teď bydlíš v Londýně?“

„Ano, ale ty kurzy trvají jen pár měsíců.“

„Pár měsíců? Zbláznila ses? Co by tu Roger dělal, kdybys byla pryč?“ Vyfoukla kouř. „Věř mi, že by ses měla ve volném čase naučit něco užitečného.“

„Jako například?“

„Já nevím...“ Myšlenka na sebevzdělávání byla Mallory docela cizí. „Třeba aranžovat květiny. Nebo možná hrát na harfu.“

„Hrát na harfu? K čemu by mi to bylo?“

Mallory chvíli přemýšlela. „Je to uklidňující. Nebo snad ne? A budeš si moct na veřejnosti něco strkat mezi nohy!“

„Propána, ty jsi ale zkažená!“ rozesmála se Grace. „Já ti povím, co je uklidňující – pěkně si uspořádat kartotéku, objednávat kancelářské potřeby, mít v pořádku účetnictví.“

„Grace...“ Mallory zoufale rozhodila rukama. „Posloucháš, co říkám? Vážně, už nejsi v Oxfordu. A taky ti prozradím jedno malé tajemství,“ ztišila hlas do dramatického šepotu. „Muži nemají rádi chytré ženy, jim se líbí ty okouzlující!“

„Ne!“ vydechla Grace v předstíraném úleku. „Ty myslíš, že nejsem okouzlující?“

Mallory obrátila oči v sloup. „Jsi nádherná. Já jen říkám –“

„Já to chápu,“ přerušila ji Grace. Věděla, že Mallory nepřesvědčí. Kdykoli se setkaly, přítelkyně ji překvapila nějakým novým návrhem, jak se má zdokonalit v domácích uměních, zatímco Grace věděla, že právě k tomuhle postrádá talent. Nedivila se, že ani dnes tomu není s Mallory jinak.

Mallory vyndala zrcátko a zkontrolovala si rtěnku. „Kdy se vlastně Roger vrátí?“

„Za týden. Možná dřív.“

„Už je dlouho pryč. Určitě se ti po něm stýská.“

Grace na to neřekla nic.

„Až zase bude doma, na všechny tyhle nesmysly zapo-

meneš. A teď – nemáš nějaký pásek k těm šatům?“ Přišustila k ní. „No fakt! Copak ti nikdo neprozradil, že během prvních pár měsíců manželství máš přibrat? Jak mám být kmotříčkou, která tě rozmazluje, když se vůbec nesnažíš ztloustnout?“

V Gracině pohledu se něco změnilo. Prudce potáhla z cigarety a odvrátila se. „Myslím, že žádný pásek nemám,“ odpověděla tiše a prohrábla řadu šatů pověšených ve skříni.

Mallory hleděla na její štíhlá záda.

Očividně řala do živého.

„Tady.“ Mallory vzala černou sametovou šerpu z jiných večerních šatů. „Tahle se bude pěkně hodit,“ rozhodla a uvázala ji Grace kolem pasu.

Grace dnes večer vypadala mladší, mladší než obvykle. Mallory připomínala malou holčičku, která se oblékla do maminčiných šatů. Bylo to tím účesem, staromódním a usedlým; slušel by nějaké starší ženě, ale u Grace jen ještě víc zdůrazňoval její mládí. Ještě víc dával vyniknout jejím velkým očím; měly výraznou šedozelenou barvu, byly mandlového tvaru, posazené trochu dál od sebe.

„Myslíš, že je to tak dobré?“ Grace se nervózně prohlížela v zrcadle.

Nikdy ji moc nezajímalo, co si o ní ostatní myslí. Mallory si najednou uvědomila, že právě to na své přítelkyni tajně obdivuje, i když ji právě kvůli tomu často hubovala.

„Dokonalé,“ ujistila ji. „A teď pojďme, jinak to zmeškáme úplně.“

Sešly ze schodů, Grace se ještě zastavila a mrkla na odpolední poštu, která ležela na stolku v hale.

„Jé, podívej!“ Zvedla obálku. „Letecká pošta. Z Francie! To je zvláštní.“ Roztrhla obálku. „Kohopak znám ve Francii?“

„Není to od strýce?“ Mallory si oblékala kabát.

„Ne, ten je teď v Americe, přednáší tam.“ Grace rozložila dopis a začala číst.

Mallory čekala, netrpělivě poklepávala špičkou střevice. „Musíme už jít.“ Vyndala z kapsy klíčky od auta. „Co je to?“

„Nerozumím tomu.“

„Je to francouzsky?“

„Ne. Anglicky.“ Grace usedla na židli. „Je tam letenka.“

„Letenka? Kam?“

„Do Paříže.“ Grace vzhledla, podala jí dopis. „To je nějaký omyl. Někáký hodně absurdní omyl.“

Mallory převzala dopis.

Byl napsaný na stroji, na tuhém kvalitním papíře, na první pohled prozrazoval, že jde o nějaké úřední sdělení. Všimla si, že v horním rohu je uvedena adresa jedné právnické firmy v centru Paříže: Frank, Levin et Beaumont.

*Vážená paní Munroeová,
přijmíte prosím naši upřímnou soustrast s Vaší nedávnou
ztrátou. Naše firma se zabývá pozůstalostním řízením ze-
snulé madame Evy d'Orseyové a je naší povinností Vás in-
formovat, že Vás ve své závěti ustanovila hlavní dědičkou.
Žádáme Vás zdvořile, abyste se co nejdříve dostavila do naší
kanceláře ve věci projednání Vašeho dědictví.*

*Ještě jednou se velice omlouváme, že Vás obtěžujeme v ob-
dobí smutku, a těšíme se, že Vám v nejbližší době budeme
moci poskytnout své služby.*

S úctou

Edouard A. Tissot

právník

„Ach!“ Mallory vzhledla. „Omlouvám se. Netušila jsem, že ti někdo nedávno zemřel, Grace.“

Grace se tvářila pořád stejně. „Já taky ne.“

„Prosím?“

„Mallory, já žádnou Evu d'Orseyovou v životě neviděla. Vůbec nevím, kdo to má být.“

Vanessa Maxwelllová uměla pořádat večírky. Byl to její největší přínos a nepochybně se jednou měl stát i přetrvávajícím odkazem těm, kdo ji měli rádi nebo ji alespoň znali.

Prvním pravidlem bylo, že se večírek konal bez dlouhých odkladů. Na rozdíl od jiných hostitelek rozesílajících pozvánky s měsíčním předstihem Vanessa chápala, že úspěch takového počínu spočívá v tom, že doba očekávání před

jeho naplněním je věcí velmi choulostivou – příliš dlouhé čekání vede leda tak k nezájmu a znučenosti. A žádná společenská událost, jež nevyžaduje horečné přeorganizování dosavadních závazků, řadu nevinných lží a zkoušku dlouhodobých přátelství, nestojí za to, aby se jí člověk účastnil.

Za druhé byla nemilosrdná k těm, které zvala. Skoro nikdy nikomu pozvání neoplatila. Ve skutečnosti byla známá tím, že zvala lidi, se kterými se čerstvě seznámila, a usazovala je ke stolu až trochu štváckým způsobem. Staří státníci pak měli po boku začínající filmové hvězdičky, usedlí členové královské rodiny se ocitli proti levičáckým dramatikům; jednou poslala svého šoféra do klubu Florida, kde měl přímo z pódia stáhnout celou džezovou kapelu i s pultuctem tanečnic z kabaretního představení v pánském klubu, jen tak „pro oživení“.

A za třetí, její večírky se konaly v příliš malých a osvětlených místnostech. Lidé se tam tísnili, bojovali o prostor, občas skončili někomu na klíně. Zatímco ostatní hostitelky ukolébaly své hosty do kómatu tlumenými světly a pohodlnými pohovkami, Vanessa požadovala, aby se každý z pozvaných, bez ohledu na věk a postavení, vklínil do nabitě hospody v Shepherd Market, kde balancoval na kluzkém okraji veřejného bazénu, nebo vecpal na balkon nějakého soukromého klubu. Lidé museli křičet, aby se slyšeli, popadnout něco k pití ze stříbrných táců vznášejících se kolem, bezostyšně poslouchat důvěrné rozhovory ostatních tísnících se hostů a neustále se dotýkat teplých paží svých neznámých sousedů.

Její večírky se vyznačovaly atmosférou nebezpečí, nechyběly kanadské žertíky. Na svou nejslavnější večeři najala hrstku divadelních herců, kteří hráli role obsluhujícího personálu a jeden dokonce roli hosta, který se hned po požití prvního chodu otrávil. Na ostatních hostech pak bylo, aby tu záhadu do příjezdu policie vyřešili, případně se i oni stali obětí nějakého dalšího povedeného kousku.

Právě tyto odvážné podniky ji vynesly na výsluní, samozřejmě i s jejím manželem, podnikatelem v tabákovém průmyslu Phillipem Maxwellem, a učinily z nich přední představitele londýnské smetánky.

Grace dosud nebyla na žádný z Vanessiných večírků pozvaná; mírně řečeno, nepohybovaly se ve stejných společenských kruzích. Její manžel Roger znal Maxwella pracovně, s Vanessou se dokonce znali ještě před svatbou. Ale Grace, která pocházela z Oxfordu, se teď před ní měla ocitnout poprvé.

Mallory už absolvovala dvě takové společenské příležitosti; tím se od Grace lišila a toho rozdílu si považovala a zároveň předstírala, že o nic nejde. Byla první, kdo tenkrát spadl do bazénu při Vanessině slavné půlnoční veselici, a každého okouzila tím, s jakou nonšalancí se po zbytek večera pohybovala v mokrých šatech, průhledných a přilepených k její obdivuhodné postavě.

Dnes však šlo ve srovnání s touto akcí o poměrně jednoduchou záležitost. Maxwellovi byli oddaní členové toryovské strany a hostili vůdce kampaně za zvolení Anthonyho Edena ministerským předsedou. Eden, považovaný za přirozeného nástupce Churchilla po jeho rezignaci, vyhlásil všeobecné volby na 25. května a jeho slib, že „mír je vždycky na prvním místě“, udeřil na správnou strunu národa vyčerpaného válečnými obětmi a ztrátami.

Vanessa chtěla podtrhnout rodící se úsvit období prosperity, a proto zorganizovala improvizovanou „Letní slavnost“ v Oranžerii Kensingtonského paláce, s tradičním jídlem a poutovými atrakcemi, jako bylo házení kroužků, lovení jablek z nádrže s vodou, hod podkovou, závody v běhu s vajíčkem na lžici, žonglování a dokonce projíždky na ponících; podával se bylinný likér Pimm's, jahodová zmrzlina, chlebičky s kaviárem a šampaňské teklo proudem. Jediným rozdílem proti klasické pouti byla cena vstupenek – stály několik liber, ne pencí, a ve stáncích obsluhovaly celebrity z divadelních jevišť a televizní obrazovky.

Sotva vstoupily do Oranžerie, bylo jim v okolní tlačenici hned jasné, že se tu sešla většina známých londýnských tváří. Nad vchodem visel velký transparent s nápisem „V jednotě za mír a pokrok“. Lidé na sebe pokřikovali a mávali přes moře hlav, nad nimiž se vznášela těžká oblaka hustého kouře, do všeobecného řevu zaznívala rytmická hudba dechové kapely jako úderý bušícího srdce.

Chytily se za ruce a prodíraly se davem.

„Vidíš ji?“ Grace pátrala pohledem po dlouhé galerii.

„Tamhle je!“ křikla Mallory a zamávala na malou tmavovlasou ženu na opačném konci místnosti obklopenou hloučkem lidí.

Táhla Grace za sebou tlačenicí.

„Vanesso!“

Vanessa se otočila. Měla na sobě večerní šaty z několika vrstev průsvitného černého šifonu, v obličejí s výraznými souměrnými rysy vynikaly tmavohnědé, i když poněkud malé oči. Nebyla moc vysoká, měla útlou a dokonale tvarovanou postavu, její tvář se nevyznačovala nějakou mimořádnou krásou, ale přesto celkově vypadala nádherně. Ostatní ženy vedle ní najednou vyhlížely ošuntěle a nevýrazně. Působila ležérně; skoro znuděně, jako by spíš pořádala nějaký konkurz na herce, než s potěšením vítala hosty. A každý detail jejího vzhledu byl doveden k bezchybné dokonalosti – počínaje rovnou pěšinkou uprostřed tmavých vlasů sčesaných za uši, aby vynikly nádherné smaragdově zelené klipsy, přes dlouhé štíhlé prsty s nehty nalakovanými do krémového odstínu až po dokonalý odstín svazečku růžových pupat, které ji zdobily v pase. Usmála se, dlouze a pomalu potáhla z cigarety. „Vítám vás, dámy! Doufám, že se bavíte. Je tu tombola, ve které máme zlaté dámské hodinky od Aspreyho, a lístky mizí jako horké koláčky. Dražbu vede ten nový komik Benny Hill.“

„Ten z televize?“ vykulila Mallory oči.

„Přesně ten. A dovolte, abych vám prozradila, že ve skutečnosti je úplně jiný!“

„Jak jsi to dokázala?“

„Stejně jako všechno ostatní – neúnavně jsem do něj hučela.“ Vanessa se otočila ke Grace a upřeně se na ni zahleděla. „Myslím, že se neznáme.“

„Ach, chci ti představit svou přítelkyni, Grace Munroovou. Rogerovu manželku.“

„Dobrý večer,“ pozdravila Grace a podávala Vanesse ruku. „A děkuju za pozvání. Je to prostě... no... neuvěřitelné!“

Vanessa jí stiskla špičky prstů a naklonila hlavu na stranu. „Tak vy jste Rogerova žena. Všichni jsme si říkali, kam nám zmizel.“ Znovu dlouze potáhla z cigarety a prohlíže-

la si Grace s upřímnou zvědavostí, jako nějaký vzácný exponát vystavený v muzeu. „Jste příbuzná lorda Royce, že?“

„Je to můj bratranec z matčiny strany. Zdědil ten titul po smrti mého dědečka.“

„Aha.“ Vanessa vyfoukla kouř, dva dlouhé tenké pramínky jí vyrazily z nosu. „Nu, jste dost hezká.“

Grace se trochu začervenala, najednou upadla do rozpaků jako malé dítě, které vytáhli před spaním z postýlky, aby předvedli starším příbuzným, jak vzorně se umí chovat. „Děkuju.“

„A kde je váš manžel dnes večer?“ zajímala se Vanessa.

„Ve Skotsku. Služebně.“

„To pro vás musí být hrozné. Nebo,“ povytáhla obočí, „možná máte radost. Já bych se zbláznila štěstím, kdyby Phillip odjel.“

„Podařilo se vám uspořádat báječnou akci.“ Grace chtěla změnit téma. „Tahle benefice bude mít určitě velký úspěch.“

„Snažila jsem se. Projděte se,“ navrhla jim Vanessa a zamávala na pozdrav nějakým dalším hostům. „A kupte si hodně losů, děvčata. Je to pro dobro Británie.“ Lehce se na Grace usmála. „Tak mě těší, že jsem se s vámi seznámila. Opravdu.“

„Pojďme si dát něco k pití,“ rozhodla Mallory a zamířila ke stolu s občerstvením. „A musím se ti přiznat, že mám záľusk na ty zlaté hodinky.“

Grace jí položila ruku na paži. „Jak ví Vanessa o mé rodině?“

„To netuším. Ale předpokládám, že je to obecně známo. Proč?“

„Jen tak.“ Grace se zamračila. „Jen že se mezi příbuznými šušká, že můj bratranec bude muset brzo to sídlo prodat. Rogera to dost šťve. Ale taková stará rodinná sídla prostě žerou peníze a tohle je navíc hrozně zadlužené.“

Mallory jí stiskla ruku. „Dnes večer na to nemysli. Možná se o tom zmínila jen náhodou.“

Grace nečekala, že se jí tu bude líbit, ale večer byl překvapivě zábavný. Vanessina politika spočívající ve směštnání co největšího množství lidí na jedno místo umožňovala

okamžitou konverzaci a rozpustilé karnevalové hry vyvolaly živou atmosféru soutěživého kamarádství. Mallory prohrála skoro pět liber při házení kroužků a pak se jí podařilo shodit vycházející hvězdičku jménem Rank do bazénu, k bouřlivé radosti okolních mužů. Grace excelovala v hodu podkovou, ale nakonec ji přece jen porazila vévodkyně z Kentu. Zlaté hodinky nevyhrála ani jedna. Grace v tom srocní objevila pár známých tváří a obě sluply několik kaviárových chlebičků a spláchly je šampaňským.

Pak Mallory zahlédla stánek, kde sám Phillip Maxwell v cylindru a fraku dohlížel na průběh hry *Pan Pamatovák*, která Mallory nadchla.

„Koukej! Tu jsme hráli v jednom kuse, když jsme byli malí.“ Popadla Grace za ruku a táhla ji tam. „Jsem v ní úplný přeborník. Pojď. Zahrajeme si proti sobě.“

„Ale já ji neznám.“ Grace hleděla na řadu táců seřazených od nejmenšího po největší a zakrytých ubrouskem. „Jak se to hraje?“

„Nejjednodušší hra na světě, dámy!“ Maxwell smekl klobouk s přehnaně hlubokou úklonou. „Na každém tácu je nejméně patnáct předmětů. Já na minutu sundám ubrousek, potom tác zase zakryju a vaším úkolem je napsat během další minuty co nejvíc věcí, které jste si zapamatovaly. Vyhrává ten, kdo si jich zapamatoval víc.“

„To je všechno?“ Zdálo se, že pravidla jsou poměrně jednoduchá. „Tak dobře, Mal. Začínáš.“

Phillip Maxwell každé podal tužku a kousek papíru. „Ale nesmíte začít psát, dokud zase tác nezakryju, rozumíte? Ke startu připravit, pozor, teď!“

Sundal ubrousek a stopkami odměřil čas, pak tác opět zakryl.

Mallory začala zuřivě čmárat na papír.

Grace se však ani nepohnula.

„Konec!“ zvolal Maxwell. „Dejte mi svoje papíry!“

Mallory mu ho podala a pak se podívala na Grace. „Ale tys nic nenapsala!“

Grace se usmála. „Nemusím.“

„Ne? A proč?“

„Pamatuju si to,“ odvětila Grace.

Maxwell s Mallory si vyměnili pohled.

„No, tak začni!“ Mallory si založila paže na prsou. „Dokaž to!“

Grace se zhluboka nadechla. „Náprstek, čtyři různě velké jehly zapíchnuté do jehelníčku ve tvaru zeleného rajčete, červený gumový míček, krabička, dvě šilinkové mince – jednou panna, jednou orel, skleněný kroužek, smaragdový kamínek, perořízek se slonovinovou rukojetí, neotevřený dopis adresovaný vůdci Labouristické strany, hřeben z želvoviny, kožená čtورا, účtenka za nákup dvou zlevněných knih z Ogdenova knihkupectví v Bloomsbury, celková cena libra a dva šilinky, složená silniční mapa Dorsetu, prázdná krabička od chesterfieldek, žeton z lunaparku, porcelánová slánka v podobě kachny, pilníček na nehty a kávová lžička s vyrytým monogramem V. M.“

Mallory zírala. Otočila se k Maxwellovi, který kontroloval obsah tácu.

„Páni, to je nenormální!“ vydechl a vzhlédl.

„Jak to dokážeš?“ žasla Mallory.

Grace zavrtěla hlavou, začervenala se. „Nevím. Je to jen takové umění k ničemu.“

„Pokračujte,“ vybídl ji Maxwell a ukázal na druhý, větší tác. „Zkuste tenhle.“

Znovu na minutu sundal ubrousek a pak všechno zase přikryl.

Grace se na Mallory usmála. „Dostanu za to ještě jeden drink?“

„Samozřejmě.“

„Malý kožený notýsek a zlatá tužka, klubíčko provázku, dva kostěné knoflíky, nejspíš ze svetru...“ Grace opět odříkala seznam dalších dvaceti předmětů a s obdivuhodnou přesností je podrobně popsala.

Už se kolem nich začal tvořit hlouček lidí.

„Jak to dělá?“

„Ani si nemusí nic zapisovat!“

„Švindluje!“ vykřikl někdo.

„Vyloučeno!“ obrátila se k nim Mallory. „Nikdy tu hru nehrála!“

„Tomu nevěřím,“ vložil se do toho někdo další. „Je to nějaká habaďůra.“

„Najal jste si ji, Maxwelle? Jde o nějaký žert?“

„V žádném případě,“ ujišťoval je. „Všechno je naprosto poctivé!“

„Jako ti vaši kandidáti?“

Zaburácel smích.

Hlouček se neustále zvětšoval.

„Ať zkusí další!“

„A udělejte to tentokrát těžší!“

Grace stiskla Mallory ruku. „Pojď, půjdeme pryč,“ zašep-tala jí.

„Teď nemůžeme odejít. Tvrdili, že švindluješ. Vypadalo by to, že je to pravda. Navíc vyhráváš,“ dodala a zasmála se na ni.

I Phillipa Maxwella se už zmocnilo napětí.

„Dobrá,“ souhlasil a vysypal obsah jednoho z tácu na pult. „Dáme teď této mladé dámě opravdu těžký úkol!“ Po-šeptal něco jednomu z číšníků, ten odběhl a za chvíli se vrátil s dámskou večerní kabelkou vyšívanou černými ko-rálky.

Maxwell ji zvedl do výšky a zamával jí. „Dámy a pánové, kabelka mé ženy Vanessy! Kdoví, jaká tajemství se skrývají v jejích hlubinách!“

Smích.

„Tato mladá dáma nemůže tušit, co v kabelce je – ani já to nevím a upřímně řečeno nevím ani, jestli to vůbec chci vědět!“

Opět smích a slabý potlesk.

„A aby to bylo ještě těžší, tentokrát odkryju tác jen na půl minuty! Teď se otočte,“ požádal Grace a ona se obrá-tila k početnému hloučku, který se mezitím za jejími zády utvořil. Slyšela, jak Maxwell vysypává obsah kabelky a rovná předměty na tác.

Nakonec ji vybídl, aby se podívala.

Mallory ji vzala za ramena. „Jsi připravená?“

Grace přikývla.

Mallory ji otočila a Maxwell sňal ubrousek z tácu. Už po třiceti vteřinách všechno znovu zakryl.

„Pozor, začínáme – teď!“ vykřikl s pohledem upřeným na stopky.

Grace se soustředila. „Plátěný kapesníček s monogramem V. M. vyšitým v jednom rohu hedvábnou nití, zeleno-zla-

tá smaltovaná pudřenka, rtěnka značky Hiver, peněženka z krokodýlí kůže, tubička prášků proti bolení hlavy, stříbrné pouzdro na cigarety, kousek čokolády z Cadbury v roztrhaném obalu, prázdná krabička od sirek z hotelu Carlisle, útržek vstupenky do kina Regent v Edinburghu na film v sedm dvacet, patentní klíč, zlatý zapalovač vykládaný perletí...“

Zarazila se, najednou úplně zbledla.

„Zlatý zapalovač vykládaný perletí,“ opakovala pomalu, „z boku je vyryto *Navždy a navěky*.“

Dav propukl v nadšený jásot a potlesk.

„To je úžasné!“ křičel Maxwell. „Naprosto neuvěřitelné! Jak jste mohla vidět, co je vyryté na boku toho zapalovače?“

Ale Grace jako by ho neslyšela. „Promiňte, říkal jste, že je to kabelka vaší ženy?“

„Přesně tak,“ přisvědčil rozzářeně. „Další potlesk pro naši vítězku, vážení! Od této chvíle se tenhle stánek bude jmenovat *Paní Pamatováková!*“

Jásot a potlesk.

Grace se prodírala davem, zoufale se drala směrem k východu, cítila, jak ji neznámé ruce uznale poplácávají po zádech.

„Výborně!“

„To jsem ještě neviděl!“

„Taková chytrá holka!“

V hlavě jí dunělo, dlaně se jí potily, připadala si jako ve snu, jako by se pohybovala nějakou zkreslenou neskutečnou krajinou, mozek se jí úplně smrštil a zaměřil se na jeden jediný děsivý bod.

To nemohla být pravda.

Nemohla.

Už viděla dveře. Byla od nich jen pár kroků.

„Páni, ty jsi jim teda ukázala!“ Mallory ji dohnala. „Kam se ženeš?“ Zadržela ji za ruku. „Počkej chvilku, půjdu ti koupit pití... Grace, co je to s tebou?“

„Pusť mě.“ Grace se jí vytrhla. Vyběhla ze dveří na chodník právě včas, než se jí obrátil žaludek.

„Panebože! Co se děje? Nervy?“ Mallory se přehrabovala v kabelce a podala jí kapesník. „To nic. Dej pozor, ať si nepozvracíš boty.“ Opatrně couvla. „Nebo mně.“

Grace se vyzvracela, pak si otřela rty kapesníkem a sesula se na schody přede dveřmi.

„Myslíš, žeš něco špatného snědla?“ Mallory k ní přisedla.

„Ne.“

„Možná jsi vypila moc šampaňského. Nebo to bylo z těch chlebičků. Jejda,“ zamračila se, „já je taky jedla.“

„Mal...“ Slova uvízla Grace v hrdle. „To je můj zapalovač.“

„Cože?“

„Patřil mému otci. Je to jedna z těch pár věcí, co po něm mám.“

„Jaký zapalovač? O čem to mluvíš?“

„Ten zapalovač na tácu.“

Mallory chvíli trvalo, než pochopila. „Opravdu? A co dělá ve Vanessině kabelce?“

Grace na ní utkvěla pohledem. „A byla tam i krabička od sirek. Z hotelu Carlisle.“

Mallory na ni nechápavě civěla.

„Hotel Carlisle je ve Skotsku, Mal. Kino Regent taky.“ Hlas jí vázl. „A můj manžel taky.“

„Ty myslíš... ach.“ Mallory to konečně došlo. „Aha.“

Grace si opřela hlavu o kolena.

Byla krásná svěží noc. Uvnitř hrála kapela, ozýval se hlasitý smích, večírek vrcholil.

Ony seděly na schodech a mlčely.

Mallory po chvíli vstala. „Pojď, je zima. Odvezu tě domů.“

Grace také vstala. „Chci ho zpátky.“

„Co?“

„Ten zapalovač.“

Mallory na ni zděšeně hleděla. „Grace, měj rozum! Nech to být!“

„Patřil mému otci.“ Grace měla hlas jako z oceli. „Je to téměř jediná věc, která mi po něm zbyla.“ Otevřela dveře. „Chci ho zpátky.“

Mallory ji zarazila, zastoupila jí cestu. „Tak já to vyřídím. Chápeš? Nech to na mně. Máš hrozný šok a mohla bys všechno jen zhoršit.“ Vzala Grace pevně za ramena. „Teď tě odvezu domů.“

„Kéž bys mi dovolila jet s tebou.“

Tři dny po večírku Mallory zase stála v chodbě na Woburn Square a tentokrát sledovala, jak si Grace před zrcadlem zapíná plášť do deště a upravuje klobouk.

„Já to zvládnou.“ Grace si navlékala rukavice.

Mallory se tvářila ustaraně. „Tím si nejsem tak jistá. Kromě toho umím líp francouzsky než ty.“

„I kočka umí líp francouzsky než já,“ usmála se Grace. „Každopádně jsem ráda, že mě odvezeš na letiště.“

Grace otevřela dveře a vyšla do mlhavého časného rána. Mallory ji následovala, nesla kufrík. Uložila ho do auta a Grace mezitím zamkla dům. Pak se obě usadily do vozu, Mallory měla modrý Aston Martin DB2.

„Už jsi s ním alespoň mluvila?“ zajímala se Mallory.

„Moc ne. Řekla jsem mu, že musím něco nečekaného vyřídit ve Francii.“

„A to je všechno?“

„Ano. Nezacházela jsem do žádných podrobností.“ Pak tiše dodala: „A on se ani neptal.“

„Hm.“ Mallory dumala nad tou poslední informací.

Všechno bylo ještě horší, než předpokládala.

Nastartovala. „Nejsem ráda, že letíš sama.“ Pomalu se rozjely, pak zastavila před pozvolna se sunoucím proudem aut. „Přišlo to tak náhle. A taky jsi zažila hrozný šok. Zopakuj mi ještě jednou, co ti v té kanceláři pověřili, když jsi tam volala.“

Grace vzdychla. Už to probraly snad tucetkrát.

„Mluvila jsem s nějakým Tissotem. Sdělila jsem mu, že si myslím, že došlo k nějakému omylu, že ten dopis určitě poslali na špatnou adresu. Ale trval na svém. Prý ví jistě, že ta informace je správná a že bych měla závěť vidět a osobně ji pročíst.“

„To je všechno?“

„Všechno.“

„Třeba ti nerozuměl.“

„Ale rozuměl. Mluvil docela dobře anglicky.“ Grace se zavrtěla. „A mimochodem,“ zeptala se naoko lhostejně, „podařilo se ti to s tím zapalovačem?“

„Mám ho v kabelce.“

„Můžu si ho vzít?“

„Jistě.“

Grace otevřela Malloryinu kabelku a vyndala perleťový zapalovač. Nechtěla se ptát, ale nedalo jí to. „Co Vanessa říkala, když jsi ji o něj požádala?“

Mallory se soustředila na řízení. „Nic. Jen mi ho dala.“

„Nic?“ To Grace vůbec nečekala. „No a cos řekla ty jí?“

Mallory prudce odbočila, taktak že zezadu nenarazila do autobusu číslo 19. Opřela se a zhluboka se nadechla. „No co? Že vím, že má něco, co jí nepatří, a že bych ocenila, kdyby to na žádost původního majitele mohla vrátit.“

„Aha.“

Grace si představovala něco důraznějšího – zastání, obranu cti. Zdvořilá formulace Malloryiny žádosti na ni zapůsobila jako facka.

Mallory to vycítila. Ale nechtěla Grace prozradit pravdu: že Vanessa vůbec neocenila, s jakým taktem jí Mallory tu žádost přednesla. Ve skutečnosti zareagovala dost nonšalantně.

Jen pozvedla černé obočí. „Tak? A co by to mělo být?“ otázala se klidně.

Nakonec se trapně cítila Mallory, nedokázala se jí ani podívat do očí. „Zapalovač,“ zamumlala. „Vykládaný perleť.“

Vanessa se ochotně přehrabovala v kabelce, pak jí podala zapalovač, usmívala se přitom jakoby nic. „Člověk ani neví, jak k takovým věcem přijde!“

Tím to skončilo.

Žádný provinilý pohled, žádné předstírané překvapení. Mallory se jí nakonec div neomlouvala, že obtěžuje.

Teprve později jí došlo, že se Vanessa ani nezeptala, čím má ten zapalovač být.

Nemusela se ptát.

Přesto ji Gracino zklamání zasáhlo. Mallory si byla dobře vědoma, že se měla chovat odvázněji. A zastyděla se i za to, že na ni vskrytu zapůsobilo, s jakým klidem a nestoudnou drzostí Vanessa situaci zvládla.

„Cos chtěla, abych řekla?“ vyjela zostra.

Grace se zadívala z okénka. „Nevím.“

Byla k Mallory nespravedlivá. Vždyť přece získala zapalovač zpátky.

Strčila ho do kapsy kabátu, kde ho často nosívala; měla ho tak po ruce. V hedvábné podšívce už se začala dělat díra.

„Bylo to hrozně trapné, to ti můžu povědět. Sešly jsme se na jarním obědě Královské zahradnické společnosti,“ dodala Mallory, jako by tím její čin měl získat na statečnosti. „Prokaž mi laskavost. Zapal mi cigaretu, ano?“

Grace zapálila dvě.

Chvilí kouřily.

Mallory zapnula rádio, ladila stanice, pak ho zase vypnula.

Napětí přetrvávalo.

Brzy se vrátila ke svému oblíbenému tématu. „Tak co vlastně hodláš s tím Rogerem dělat?“

„Nevím.“

„Zatracený hlupák!“ vybuchla Mallory. Bylo snazší mluvit o jeho selhání než o svém, to jeho bylo koneckonců o hodně horší.

„Muži jsou tak blbí, že by je člověk nejradši zaškrtil.“

Grace na to neřekla nic.

„Co si vlastně myslel?“ pokračovala Mallory s vervou. „Nebo spíš: přemýšlel vůbec? Pochybuju. Jak ti mohl něco takového provést?“

Grace otáčela zapalovačem v kapse, ten dotek ji uklidňoval.

„Asi to není tak úplně jeho chyba,“ pronesla tiše.

„Že to není jeho chyba?“ Mallory se na ni podívala. „Co to proboha říkáš?“

Grace se odmlčela, neklidně se zavrtěla. „Jsou tu ještě další věci, Mal. Něco, co nevíš.“

„Jaké věci? Přece ho nemůžeš hájit.“

„Já ho nehájím. To ne.“

„Ale vypadá to tak.“

„Je to jen... víš, jde o to...“ Grace se zarazila. Toužila se někomu svěřit. Jak tu tak seděla vedle Mallory v autě, připadala si v bezpečí; nedokázala by na ni zpřímá pohlédnout... dokázala to jen vyslovit. „V našem manželství to už nějaký čas skřípe.“

Mallory po ní koukla. „O čem to mluvíš?“

Grace se vyhnula jejímu zkoumavému pohledu. „Je pravda, že jsem Rogera tak nějak zklamala.“

„Zklamala?“ Mallory cítila vzrůstající vztek. „To on tě zklamal! Byly doby, kdy na tobě neviděl jedinou chybičku – zbožňoval tě!“

To, že Mallory mluvila v minulém čase, Grace bolestivě bodalo do uší.

Znovu sebrala odvahu. „Byla jsem těhotná, Mal. Když jsme se brali.“

„Cože? Tos mi nikdy neřekla.“

„Neřekla jsem to nikomu. Ale pravda je, že jsem otěhotněla už před svatbou.“

„No ne.“ Mallory na Grace užasle zírala, jako by ji viděla poprvé. Její mladší kamarádka na něco takového nevypadala – dokázala se tak ovládat, působila dojmem naivky.

„A pak jsem potratila,“ dodala Grace hluše.

„Proč ses mi s tím nesvěřila? Bývala bych ti mohla pomoci.“

„Protože bylo po všem, ještě než to vůbec pořádně začalo. Ve čtvrtém měsíci mě v noci probudila hrozná bolest. Všude byla krev... Děsná noc.“

„To je mi moc líto. Ale víš,“ konejšila ji Mallory jemně, „při prvním těhotenství se to stává. Někdy je nutné zkoušet to i několikrát, než se taková věc podaří.“

„Ano, ale žádné další pokusy už nebudou,“ hlesla Grace. „Měla jsem nějakou infekci, s trvalými následky. Už nemůžu mít děti.“

„Víš to určitě?“

„Ano.“

„Ale bylas u doktora?“ naléhala Mallory.

„Byla jsem u třech.“

Nastalo ticho.

Grace stáhla okénko, potřebovala se nadechnout čerstvého vzduchu.

„Po nějaké době,“ pokračovala, „mě Roger vzal na večeři. Zamluvil stůl v té restauraci, kde mě požádal o ruku. I personál byl stejný, potrášali mu rukou, vítali nás. Alfons, vrchní číšník, nás usadil k našemu oblíbenému stolu, tam, kde Roger před dvěma roky poklekl, vzpomínáš?“

Mallory přikývla. „Dal ti diamantový prsten, tak krásný, že ho musím zase vidět.“

„Ano. Usadili jsme se, objednali si šampaňské a pečená žebírka. Předtím jsme na večeři už dlouho nebyli, jen takhle sami dva. Zvedli jsme sklenky, že si připijeme, a Roger se na mě zahleděl a zavrtěl hlavou. V obličeji měl takový divný, prázdný výraz. ‚Už to nikdy nebudeš ty, že?‘ řekl. ‚Už nikdy nebudeš ta stejná nádherná dívka, kterou jsem si bral.‘ Nechápala jsem. Myslela jsem, že jde o nějaký špatný vtip. Ale nešlo. Napil se a zeptal se: ‚Tak co teď budeme dělat?‘“

Mallory na ni zírala, úplně zkoprnělá.

„Myslím, že všechno v něm tenkrát úplně skončilo. Víš, od té doby se mnou už nespál.“

„Ale ty za ten potrat přece nemůžeš, Grace!“

Grace si otřela slzu prstem v rukavičce. „To na věci nic nemění, Mal. Jsem pochroumaná, kazový výrobek. Nedočkámu mu poskytnout to, co chce. Teď lituje, že si mě vůbec vzal.“

Začalo pršet, jen taková malá přeháňka, po skle předního okna stékaly stružky vody. Prodíraly se hustým provozem ranního Londýna.

Mallory zapnula stěrače.

Byla s rozumem v koncích. V jejím manželství se všechny neshody rychle vyřešily tím, že si společně zašli někam na večírek nebo do klenotnictví.

Ale vztah Grace a Rogera byl od počátku zcela neobyčejný, barvotisková verze černobílých životů ostatních. Od jejich prvního setkání na plese na Grosvenor Square se do ní Roger skoro až děsivě zamiloval. Grace byla v Londýně něčím novým, nedotčená zdejším prostředím, přirozeným způsobem okouzlující. Jeho projevy pozornosti hraničily s posedlostí, zahrnoval ji drahými dárky a všem okolo dával okázale najevo, jak nesmírně ji zbožňuje. Znali se sotva několik měsíců, když pro ni uspořádal nákladnou narozeninovou oslavu ve Scott's, daroval jí perlový náhrdelník a sezlal padesát nejbližších přátel. Mallory si vzpomněla, jak přítelkyni trochu záviděla, říkala si tenkrát, že by se Geoffrey mohl taky víc snažit.

A Grace byla úplně uchvácená. Když pak oznámili své zasnoubení, považovali za hotovou věc, že se vezmou.

Mallory připadalo divné, že se tak velká láska může změnit v naprostou lhostejnost.

Snažila se mluvit klidně, jako k dítěti nebo k nemocnému. „Třeba je to jen nějaké přechodné období. Potřebuje si asi prostě zvyknout. Smířit se s tou myšlenkou.“

„Myslím, že už si *zvykl*, Mal. A očividně je mu beze mě velice dobře.“

Svěřit taková tajemství stálo Grace zřejmě spoustu úsilí; opřela si hlavu o okénko.

„Mívám divné sny...“, navázala po chvíli. „Noční můry. Běžím lesem, něco nebo někoho hledám. Ale i když běžím rychle, nemůžu to najít. Někdy si myslím, že už je to na dosah, pak to zase zmizí. Potom začnu padat do nějaké hnusné černé propasti a probudím se. Mívala jsem ty sny často jako malá. A teď je mám zase, když se všechno tak pokazilo, tak hrozně pokazilo.“ Podívala se na Mallory. „Ten sen se mi znovu vrátil v noci po večírku.“

„Grace –“

„Je to beznadějně, Mal,“ vzdychla Grace a přerušila ji dřív, než mohla pokračovat. Neměla náladu nechat se utěšovat. „Myslela jsem si, že se to spraví, že mě za nějaký čas bude vidět stejnýma očima jako dřív. Ale opak je pravdou. Všechno je jen horší a horší.“ Upírala prázdný pohled z okna na šedou mlhu, která v husté vrstvě pokrývala Hyde Park. „Asi bylo jen otázkou času, než se něco stane.“

Mallory nevěděla, co říct. Vzpomněla si na brožurku o studiu pro sekretářky v Oxfordu. Že Grace hledá nějaký cíl, způsob, jak být manželovi užitečná. A zahanbeně si připomněla, že ona její nápad okamžitě zavrhl.

Jely dál kolem stanice metra Holland Park a pokračovaly do Shepherd's Bush. Toho rána se Londýn podobal nějakému Turnerovu akvarelu vyvedenému ve snově modrých a tlumeně zelených odstínech, mokrému a rozpíjejícímu se, teprve zpola dokončenému.

Mallory vyhodila nedopalek cigarety z okénka a podívala se na Grace, na hlubokou zachmuřenou vrásku, která se jí táhla mezi obočím, na její pevně semknuté rty.

Chtěla se jí omluvit, natáhnout se, vzít Grace za ruku, uklidnit ji. Ale nevěděla jak. Kéž by tak byla měla odvahu Vanessa složit ranou pěstí na zem, dokázat to kvůli své kamarádce.

Nakonec udělala to, co vždycky dělávala její matka, jedno z mála láskyplných gest, kterými ji zahrnovala. Mallory vyndala z kapsy kabátu čistý kapesník. Slabě voněl konvalinkovou toaletní vodou od Yardleyho, parfémem, který ji v dětství pronásledoval v každém pokoji. Vtiskla ho Grace do ruky.

„Vezmi si ho, kamarádečko. Pro všechny případy.“

Grace kapesník složila a uložila si ho do kabelky. „Děkuju.“

„Kdoví?“ přinutila se Mallory k úsměvu. „Třeba ti změna prostředí velice prospěje.“

„Mohu vám pomoci najít místo, madam?“

Letuška byla krásná a usměvavá, s postavou modelky. Hebké tmavohnědé vlasy měla zastrčené pod malý kulatý klobouček bez krempy a odstín její rtěnky dokonale ladil s elegantním červeným stejnokrojem.

„Ano prosím.“ Grace se nervózně rozhlédla po hlavní kabině letadla, ostatní cestující už pohodlně seděli, četli si časopisy nebo si povídali.

Letuška mrkla na její letenku. „Sedíte hned tady, vlevo. Dovolte, pověsím vám kabát.“

„Děkuju.“

Grace se usadila a vyhlédla malým okénkem ven, na letištní personál, který ukládal zavazadla do nákladního prostoru, na řadu zářících stříbrných letadel zaparkovaných jako obrovská auta jedno vedle druhého. Napjaté nervy a rozčilení jí téměř vyvolaly žaludeční nevolnost.

Letuška se vrátila. „Je to vaše první cesta do Paříže?“

„Ano. A ještě nikdy jsem neletěla letadlem.“

„Je to naprosto bezpečné,“ ujistila ji dívka. „Můžu vám přinést skleničku šampaňského na uklidnění?“

„Myslíte? Nerozlije se?“

Letuška se zasmála. „Nic takového. Uvidíte. Letadlo letí hladce, ani byste nevěřila. Pěkně se opřete a snažte se na nic nemyslet. V Paříži budeme za chvíli.“

Grace ji pozorovala, jak vklouzla do úzké kuchyňky, kde byly jen kovové skřínky a zásuvky. Pak se ozvalo hlasité

lupnutí zátky od šampaňského. Za okamžik už letuška lehce kráčela uličkou s podnosem a rozdávala sklenice šampaňského jako hosteska na nějakém večírku.

A najednou jako by byli na večírku, ozýval se smích, lidé popíjeli a klábosili spolu přes uličku. Pilot, hezký muž ve slušivé uniformě, se před vstupem do své kabiny zastavil a přivítal cestující, dokonce zažertoval, jaký je to zvláštní pocit letět přes Kanál a nebyt přitom ostřelován, jeho slova vyvolala bouři spontánního potlesku.

Pak se dveře zavřely. Motory naskočily a letadlo se otřásalo a chvělo. Jeli po ranveji, nabírali rychlost.

Grace se koukala z okénka a snažila se rozpoznat okamžik, kdy se kola odlepí od země. A pak, aniž to ucítila, byli ve vzduchu, strmě stoupali a stroj se stočil doleva.

Londýn se svými malými klikatými řadami stejných cihlových domečků v tisíci odstínech šedi rychle zmizel, vletěli do tmavé mokré mlhy. Pak se znenadání objevil zářivě modrý pruh horizontu, vysoko nad silnou vrstvou mraků, zlatá pláň nořící se z pokrývky špatného počasí dole.

Grace se opřela, napila se studeného šampaňského a vydala z kabelky osudný dopis.

Od chvíle, kdy došel, ho už četla mnohokrát, ale pořád ji něco nutilo to činit znovu, jako kdyby měla tentokrát konečně odhalit něco, co jí při předchozím čtení uniklo.

Madame Eva d'Orseyová.

Eva d'Orseyová.

To jméno jí nic neříkalo.

Ale mělo v sobě cosi poetického, měkký melodický rytmus, který podněcoval její fantazii.

Možná to byla nějaká přítelkyně jejích rodičů. Třeba spisovatelka jako matka či otcova kolegyně.

Nebo možná cestuje do Paříže jen proto, aby nakonec zjistila, že skutečně došlo k nedorozumění.

Anglie už každopádně úplně zmizela z dohledu. A před nimi se prostíral jen obrovský prázdný baldachýn oblohy.

New York City, 1927

Paní Ronaldová, hlavní hospodyně, se opřela v židli a vzdychla. „To je velmi neobvyklé. Vždycky to řešíme přes agenturu. Takhle se to vůbec nedělá, pane Dorsey. Absolutně ne.“

Antoine d'Orsey, pomocník vrchního kuchaře, hleděl trpělivě na špičky svých bot. Vyrukoval s ošemetnou žádostí a ze své zkušenosti už věděl, že nejúčinnější způsob, jak dosáhnout svého, je jednoduše počkat. Naučila ho to léta manželství – pověz, co chceš, a pak se toho drž. Pracoval v Hotelu (jak personál důvěrně nazýval Warwick) od jeho otevření a znal paní Ronaldovou dost dobře, takže věděl, že se pod drsnou slupkou skrývá citlivá duše a bystrá, prakticky založená mysl. Bylo známo, že má nedostatek personálu, a letní sezona teprve začíná. Nakonec bude potřebovat i jeho pomoc.

Jen nebyla ochotná to přiznat. „Mluví vůbec anglicky?“

„Ano, ovšem.“ Trochu přešlápl. „Víte, moje žena přijala práci u jedné rodiny ve Westchesteru. A ona nemá kam jít.“

Paní Ronaldová uvažovala, projevil se to tak, že si vcucula tvář zevnitř mezi stoličky. Měla Antoina ráda. Věděla, že je pracovitý, tichý, paličatý, možná až trochu moc pečlivý. Měl přezdívkou Šnek, protože šéfkuchař tvrdil, že se pohybuje hlemýždím tempem. Ale vždycky byl na pracovišti první a odcházel poslední, úhelný kámen kuchyňského personálu.

Znovu vzdychla a prohlížela si to mladé děvče před sebou.

Malá a hubená, tmavé vlasy jí zplihle visely na ramena.

Obličej měla spíš politováníhodný než hezký, zvláště zbarvené oči seděly daleko od sebe a zvednutými koutky připomínaly oči kočičí, mezi nimi poněkud dlouhý a úzký nos. Byly to orlí rysy, jimž dominovala smyslná vykrojená ústa, která paní Ronaldové připadala skoro až obscénní, byla pro dívčin obličej příliš velká. Oblečená byla velmi prostě, v jednoduché tmavomodré sukni a bílé halence, obojí z levné látky a už značně obnošené, ale pečlivě vyžehlené. Hleděla do země.

Paní Ronaldová se zase obrátila k Antoinovi. „Nezdá se mi, že je na práci dost stará.“

„Je jí čtrnáct,“ odpověděl. „Je jen na svůj věk malá. Ale už dva roky pracovala – má doporučení od jedné rodiny z Brooklynu.“

„A proč odtamtud odešla?“

„Ta rodina byla z Rakouska, pobývali tu jen krátkou dobu.“

Kývla na dívku, ta vyndala z kapsy obálku a podala ji hospodyni.

„Eva,“ četla paní Ronaldová nahlas a ohrnula ret. „To je divné jméno. Eva Dorseyová.“ Podařilo se jí ho vyslovit nepěkně. *Dórsyová*.

Antoine měl sto chutí ji opravit, ale nebylo by to k ničemu. Byl zvyklý, že mu lidé komolili příjmení, přizpůsobovali ho americké verzi. Dnes mu to však trhalo uši.

„Je to dcera manželčiny sestry. Oba její rodiče zemřeli. Dal jsem jí své příjmení, když jsme sem přišli.“

V hlase mu zněla tvrdost. Nelibě nesl dívčin životní příběh, ve kterém bylo dost okolností, s nimiž by se lidem, jako byla paní Ronaldová, nerad svěřoval. A už vůbec nechtěl, aby Evu někdo mylně považoval za jeho dceru.

Byla to tichá dívka, svědomitá a poslušná, ale on jí nějak instinktivně nevěřil. Její matka ji měla za svobodna a pak zemřela na tuberkulózu. Eva byla ze stejného těsta; nevítaná přítěž, která odčerpávala jeho čas a prostředky.

Paní Ronaldová pozvedla obočí. „Vidím, že jsi pracovala jako komorná. To by se mohlo hodit.“ Vrátila jí dopis. „Máme mezi hosty i několik žen, které si hrají na dámy, i když k tomu mají hodně daleko. Pojď sem,“ nařídila Evě. „Koukneme se ti na vlasy.“

Eva sklonila hlavu a paní Ronaldová jí prohlížela temeno. „Vši nemáš. Dobře. Ukaž mi ruce.“

Eva poslechla.

„Je čistá,“ ujistil Antoine vrchní hospodyni. „Moje žena na to přísně dbá. A je zdravá.“

Paní Ronaldová si založila ruce na prsou. „Ale stejně, je to dřina. Nejsem přesvědčena, že bys tu práci dokázala zvládnout.“ (Nerada se snadno vzdávala.) „Chceš k tomu něco říct?“

Eva se zarazila, těkala pohledem z jednoho na druhého. „Myslím, madam, že vy to víte nejlépe. Ale byla bych vám vděčná, kdybych dostala příležitost to zkusit.“

Ta dívka byla chytrá a zdvořilá. A věděla, jak mluvit s nadřízenou.

Paní Ronaldová přikývla. „Oceňuju, že si vážíš mého úsudku.“

Antoinovo napětí povolilo.

„Vezmu ji na zkoušku,“ rozhodla se paní Ronaldová a podívala se na něj. „Dál zatím nic neslibuju. Tak.“ Učinila krátký zápis do velké účetní knihy před sebou. „A teď pár věcí, které o zdejší práci potřebujete vědět. Dejte si pozor, slečno Dorseyová. Warwick je jiný než všechny ostatní hotely v New York City. A to z pádného důvodu. Pan Hearst tenhle hotel postavil ve stejné době, kdy postavil divadlo Zeigfeld. Kabaretní hvězdy jsou na nás závislé, především tu chtějí mít pohodlné a diskrétní ubytování. My jsme jejich domovem, když pobývají mimo ten svůj opravdový. Všechno, co tu uvidíte, s čím se setkáte, zůstává tady, mezi těmito zdmi. Rozumíte?“

Eva přikývla.

„Mnozí z nich jsou tanečníci, cirkusáci, někdy se chovají jako dobytek, věřte mi. Ale jsou to pořád hosté pana Hearsta. Zákazník dostane vše, co si přeje. A my tady pracujeme postaru – hosté musejí vaši přítomnost jen cítit, ne vidět. Jste něco jako kus nábytku. To znamená: žádný pudr, žádné šperky, žádná rtěnka; čepeček je nutno nosit vždy. Pokud si vás nějaký host všimne, zejména muž, neobstála jste ve svých povinnostech.“

Vstala, vyndala z kapsy těžký svazek klíčů a odemkla skříň na protější straně kanceláře, plnou rezervních stejnokro-

jů. „Očekávám, že budete spíš pohotová než pomalá, že budete potřeby hostů předvídat, a ne čekat, až vás někdo zavolá, a především musíte být zdvořilá.“ Přehrabovala se ve skříni, hledala správnou velikost a přitom pokračovala: „Velmi přísně tady trestáme krádeže. Každý je v takovém případě soudně stíhán. Bez výjimky.“ Vyndala šedou bavlněnou uniformu. „Tohle vám bude velké, ale bohužel to bude muset stačit. Umíte šít?“

„Ano, madam.“

„Tak si to zaberte. Ale ne zase aby byly šaty moc těsné, rozumíte?“ Zamkla skříň. „A jestli se dozvím, že jste poskytla nějaké informace novinářům nebo dokonce bulvárním sloupkařům, můžete počítat s okamžitým vyhazovem. Je to jasné?“

Eva přikývla.

„Každá pokojská odpovídá za úklid a údržbu patnácti pokojů. Ale když jste ve službě, jste zcela k dispozici všem našim hostům. Každé jejich přání musíte splnit, jestli je to jen trochu možné. Máme tady svoje měřítka, pokud jde o ochotu a úslužnost, mnohem vyšší než v jiných hotelech.“

Obrátila se k Antoinovi. „Předpokládám, že bude potřebovat ubytování.“

„No, kdyby to nebylo příliš –“

„Bude muset bydlet s některou další,“ přerušila ho paní Ronaldová. „A chci vás důrazně upozornit, že si do hotelu nikdy nebudete vodit žádné návštěvy, ani ženy a už vůbec ne muže. Je to jasné?“

Eva znovu přikývla.

„Jestli si chcete přinést věci, můžete se nastěhovat dnes odpoledne.“

„Mám je tady, madam.“

Paní Ronaldová se koukla. U dívčiných nohou ležel malý balíček v hnědém papíře.

„Aha. Tak zazvoním na některou z dívek, aby vám ukázala váš pokoj. Paní Craneová vás zaučí do vašich povinností. To bude všechno.“

„Děkuji, madam.“

Eva odešla z kanceláře.

Antoine u dveří ještě na okamžik zaváhal.

„Velice si toho vážím,“ pronesl.

„No dobře.“ Paní Ronaldová se zase vrátila za psací stůl. „Dbejte na to, aby vám dělala čest, pane Dorsey. Nerada bych ji vyhazovala, ale na druhé straně bych s tím v nutném případě neměla problém.“

Vyšel do chodby, Eva tam čekala.

Přihlížela, jak z kapsy košile vyndává ručně balenou cigaretu a zapaluje si ji. Přísně sjel Evu pohledem, jako by už stihla provést něco špatného.

Eva sklopila oči a upřeně se zahleděla na podlahu. Tam, kde ostatní viděli jen dlaždice různých barev, viděla vzorce a rovnice, které ji uklidňovaly. Na každých osmdesát sedm bílých dlaždic připadalo dvacet devět černých. Tři bílé na každou černou. Objevil se vám celý skrytý svět řádu a symetrie, stačilo se jen pořádně koukat.

„Pokud budeš mít nějaké potíže, vyřešíš si je sama. Rozumíš? Jsi už dost stará, abys od této chvíle odpovídala sama za sebe.“

„Ano, strýčku.“

Pak se otočil a zamířil do kuchyně v suterénu, zmizel v dlouhém labyrintu chodeb pod hlavní budovou hotelu.

Eva konečně vydechla, měla pocit, že poprvé po několika hodinách.

Tíha, která jí od rána svírala hrud', se pomalu rozplývala. Složila uniformu a položila ji na balíček se svými věcmi, opřela se zády o zeď a čekala.

Jediné, co měla od rána v ústech, byla káva, černá a silná. Strýc jedl v práci, a když teď byla teta pryč, nebyl podle jeho názoru důvod mít v bytě nějaké potraviny, vlastně nebyl ani důvod mít byt. Evě se svíral žaludek hlady a kručelo jí v něm.

Nechtěla bydlet v pokoji s někým cizím. Ani si nebyla jistá, že chce pracovat jako pokojská. Ale nezáleželo na tom, co chce ona.

Zavřela oči.

Na podlaze kanceláře paní Ronaldové bylo 778 dlaždic. 426 šedých a 352 bílých. Když jste je vynásobili, dostali jste číslo 149 952. Když jste odečetli 352 od 426, výsledek byl

74, a když jste sečetli 4 plus 2 plus 6, výsledek byl dvanáct, a když jste sečetli 3 plus 5 plus 2, dostali jste deset, a když jste vydělili 778 dvanácti...

„Už usnula v práci, co?“

Rychle otevřela oči a uviděla před sebou plavovlasou dívku, taky pokojskou, téhle však uniforma slušela. Stála tam s rukou v bok, nějak se jí podařilo nasadit si čepeček tak důmyslně, že jí z něj vykukovaly dvě blondaté kučery a zdobily široké čelo. Byla upravená a působila spořádaně; v jejích pohybech byla hrdost a sebejistota.

„Jmenuju se Sis, tedy Cecily.“ Podala Evě ruku a pořádně jí zapumpovala pravicí. „Jsem z Virginie, pro případ, že by sis toho nevšimla. Vypadá to, že spolu budeme bydlet. Věděla jsem, že mé štěstí nepotrvá dlouho. Skoro týden jsem měla pokoj jen pro sebe. No nic,“ vzdychla, „nejspíš ti to tu mám všechno ukázat. Pojď se mnou.“

Vedla Evu dlouhou chodbou a pak po zadním schodišti nahoru. Když dorazily do přízemí, zastavila se. „Už jsi byla ve vstupní hale?“

Eva zavrtěla hlavou, byla příliš nervózní, aby promluvila. Už teď měla před Sis respekt, před jejím jižanským přízvukem a nenuceným chováním. Bála se promluvit, bála se, že se Sis její přízvuk nebude líbit. Stalo se jí to totiž ve službě v Brooklynu, tam ji skotská kuchařka umíněně nazývala „tou cizinkou“, i když zaměstnavatelé mluvili německy a kuchařčině glasgowské angličtině bylo rozumět jen s potížemi.

„Ani jsi ji neviděla?“ ptala se Sis.

Eva opět zavrtěla hlavou.

„To jsem si mohla myslet. Vypadáš, jako bys strávila celý život jen v prostorách vyhrazených pro služebnictvo. Tak pojď.“ Sis otevřela dveře a obě nakoukly do Západní haly.

Podle hotelových měřítek byla skromná, intimní. Možná to nebyla největší hotelová hala v New Yorku, ale určité byla jednou z nejoslnivějších.

Mramorová podlaha zářila pod orientálními koberci, na spoustě pohovek se vršily sametové a hedvábné polštáře a zkosená zrcadla lemující stěny odrážela krásné profily sboristek, které měly volno a právě pochodovaly směrem k baru.

Byly pečlivě vybrané na základě dokonalé postavy, stejně vysoké, s dlouhýma pěkně tvarovanýma nohama. Jejich smích se mísil s klapotem vysokých podpatků, odvážně krátké sukně šustily. Bylo slyšet zpěv doprovázený hudbou klavíru.

Hlouchy hostů se prodíral hotelový pikolík se stříbrným podnosem v ruce. „Madam Arpeggio,“ volal hlasitě. „Madam Arpeggio.“ Vzduch voněl leštěnkou na mosaz, kouřem z doutníků a svěží sladkou vůní čerstvě nařezaných lilií připomínající aroma přezrálého ovoce.

Eva sledovala, jak do haly vešla nějaká malá tlustá žena celá v černém, na hlavě sametový turban upevněný velkou rubínovou broží, vedla dva obrovské huňaté irské vlkodavy. Černé kožené obojky měli zdobené perlami.

Jeden z vrátných jim okamžitě přinesl v porcelánových mísách vodu, psi ji hlučně chlemtali a cákali na mramorovou podlahu, jejich panička se zastavila a zapálila si cigaretu, pak u recepcního pultu převzala vzkazy.

„Kdo to je?“ Eva byla tak uchvácená, že zapomněla na své odhodlání nemluvit.

„Nikdo důležitý,“ utrousila pohrdlivě Sis. „Jakási špinavá pruská hraběnka. Nikdy se nekoupe a nechodí ty psy venčit tak často, jak by měla. V jejím pokoji to smrdí jako v zoo. Už jsme tam museli vyměnit koberec.“

Obě pak sledovaly, jak se hraběnka otočila a s královskou vznešeností se nesla k výtahu.

„Ve skutečnosti je to tak,“ prozradila Evě Sis, „že všichni důležití lidi vypadají obyčejně a ti opravdu nápadní jsou buď švorc, nebo se teprve snaží nějak se prosadit. Já ti povím, že tady jsi ve světě naruby,“ mínila a kroutila hlavou. „Ale na to si zvykneš, i když to bude chvílku trvat.“

Eva bydlela se Sis v mansardovém pokoji; bylo tam umývadlo, malý šatník a dvě úzké postele. Z okna měly výhled na osvětlenou výtahovou šachtu protější výškové budovy a úzké uličky pod ní. Ani kousek oblohy.

Ne že by na tom záleželo. Dívky vstávaly v šest a o půl sedmé snídaly dole v kuchyni, která sloužila i jako jídelna

pro personál. Pak stály v řadě a čekaly, až paní Ronaldová zkontroluje jejich uniformy a celkový vzhled.

Evě se úspěšně podařilo pracovní šaty zabrat; průsvitná bílá zástěrka a čepeček jí však byly pořád velké, vypadala v nich trochu směšně. Byl v tom jistý záměr: služebné dívky neměly poutat pozornost hostů a svým obyčejným stejnokrojem vyhovovaly požadavku paní Ronaldové, aby byly v okolním přepychovém prostředí co nejnenápadnější. Evě svěřila méně žádané pokoje v dolních patrech hotelu, doufala, že přes léto trochu povyroste.

Když dívkám ráno zkontrolovala vlasy a nehty, stručně je informovala, kteří hosté dnes přijedou a kteří budou odjíždět, uvedla i jejich případné mimořádné požadavky.

Jako třeba to, že jedna herečka žádá do svého apartmá černé sametové závěsy, aby mohla přes den spát, a její pokoj se smí uklízet jen v noci, když účinkuje na prknech jeviště v Ziegfeldu o blok dál. Filmový producent, který měl hrůzu z čehokoli, co už použili jiní lidé, musel při každém svém pobytu dostat novou postel, novou matraci i lůžkoviny. Jeho povlečení se muselo prát odděleně od ostatního, tuto povinnost host svěřil jen paní Ronaldové (ale ta ji pravidelně předávala některé z dívek).

Pak tu byly běžnější požadavky: extra kbelíky s ledem, zvláštní žádosti o určité druhy květin – nejoblíbenější byly skleníkové růže a gardénie. Někteří hosté vyžadovali, aby v jejich pokojích nebyly žádné obrazy, jiní zase nesnášeli určité barvy, a proto některé předměty musely být z pokoje odstraněny. Do hotelu proudila kvanta dovážených potravin – čokoláda z Paříže, čerstvé ananasy z Mexika, černý čaj z Indie a tlusté dlouhé kubánské doutníky. Téměř denně se přivážely klavíry, exotičtí mazlíčci, nové automobily a lovecké pušky; policie v dodávkách s ostrahou doručovala šperky, které se pak ukládaly do bezpečného hotelového trezoru.

Instalovaly se taneční parkety, aby tanečnice mohly nacvičovat své každodenní výstupy, stávající nábytek se stěhoval pryč, nahradily jej masážní stoly a tělocvičné nářadí. Jeden týden se velký taneční sál proměnil v boxerský ring, to když se Jack Dempsey utkal s Jackem Sharkeym na Yankeeském stadionu.

Hosté si často přiváželi i svůj personál. Osobní sluhové

a komorné nejistě přešlapovali u zdí hotelové haly, nevěděli, kde je jejich místo, když byli takto vytrženi z domácího prostředí. V tomto hotelu nebyli ani hosty, ani služebnictvem, a když jejich pánové přes den někam odjeli, byli často vůči nenadálé svobodě nedůvěřiví, nebo se jí naopak opájeli.

Velkoměsto mělo nebezpečný vliv na jejich jinak zdrženlivé chování. Nejednou se stalo, že ztratili hlavu, načež i své pracovní místo.

Známý byl případ osobního sluhy, který se vydával za svého pána, prince z Walesu, a nadělal spoustu dluhů v harlemských hernách, pak ho přistihli *in flagranti* s černou prostitutkou v pánově posteli. A případ komorné, která se dosud nikdy nedotkla alkoholu, a teprve tady nedolala pokušení; pak se probudila někde v docích vedle italského přístavního dělníka, který ji lámanou angličtinou zdvořile informoval, že jsou manželé a on že má nárok na plnění jejich manželských povinností.

Evu měla zaučit Rita Craneová, starší žena neurčitého věku a jedna z nejneúspěšnějších tajných alkoholiků na světě. Rita si schovávala jednu láhev ve vozíku s prádlem, ve skřínce měla další, starou odřenou láhev naplněnou ginem, a v kabelce nosila lahvičku s morfiem, které jí lékař předepsal na její neustále se zhoršující nervy. Když se ráno objevila, ruce se jí vždycky třáslly a paže měla plné modřin. Eva si říkala, jestli ji někdo nebije holí, ale zeptat se pocho-pitelně nemohla.

Rita nejspíš bývala kdysi krásná. Ale přílišné pití, příliš mnoho bývalých manželů a láska k dobré tradiční anglické kuchyni z ní učinily neforemnou kouli; poprsí připomínající příď bitevní lodě se zužovalo směrem ke dvěma těžkým nohám s provazy křečových žil. Rysy obličeje se ztrácely v tučných záhybech bílé kůže a víčka měla zvláště povislá, což očím dodávalo výraz smutného psa. Rty měla tak tenké, že jste si její ústa mohli pouze domýšlet. Pohybovala se, jako by ji zemská přitažlivost rozčilovala, jako by jí existence fyzického těla působila nevyslovitelné útrapy. Celkově připomínala bytost, která vyrůstala pod vodou, bez přístupu světla, a pro kterou jsou oči a páteř jen dobrovolným přepychem.

Rita všechno drhla s tak vášnivou silou, postele stlala

s tak zuřivým zápalem a prach utírala s tak upřímným hněvem, až Eva nepochybovala, že by byla nejen schopna vraždy, ale že se jí už pravděpodobně také dopustila. Její poslední manžel zemřel před jedenácti lety. Rita teď byla vdaná za svou práci. Nenáviděla ji a cítila k ní odpor, ustavičně si vztekla mumlala nějaké sprosté nadávky a kletby, jako když jeptiška odříkává růženec. Přesto byla pevně odhodlaná zhostit se každého svěřeného úkolu podle vlastních přísných měřítek. Dle svých měřítek si v průběhu let také přizpůsobila svá očekávání od života i od ostatních – na každém kroku počítala s nejhorším a i na bezmračné obloze dokázala najít alespoň možný náznak bouřky a lijáku.

Celé dva týdny dohlížela na každý Evin pohyb, opravovala ji při čištění záchodové mísy, trvala na tom, aby luxovala každý koberec nejdříve od sebe a k sobě, dokonale rovným tahem, pak zase napříč, vynadala jí za nedostatek tvůrčí fantazie, když rovnala ručníky, a celou dobu útočila na její mládí, vzhled i na to, že je cizinka, podle toho, jak zrovna uznala za vhodné.

Eva brzy zjistila, že se s Ritou dá vyjít lépe, když je opilá. Po směně v jídelně s ní byla i docela legrace.

Když Eva bydlela v Lille, měla dědečka, který hodně pil. Když babička chtěla, aby byl při nějaké důležité události střízlivý, doprávala mu čokoládové bonbony. „Cukr ho uklidňuje,“ říkala.

Eva si nemohla dovolit krmit Ritu čokoládou, ale začala jí během dne vařit hodně sladký čaj. Rita nevděčně brblala a stěžovala si, ale nakonec ho přece jen vypila. Ani potom sice nebyla nijak milá, ale její zloba se přece jen trochu zmírnila.

Po skončení dvoutýdenního výcviku Eva zvládala všechno, co bylo při úklidu pokojů, včetně řádného složení ručníků, třeba.

Rita za tu dobu přibrala čtyři kila.

Eva si na pravidelný rytmus hotelového života brzy zvykla. Večer si dívky praly a žehlily oblečení, něco zašívaly a klábosily. V komoře suteréní kuchyně bylo rádio, u něj

se všechny vždycky rády sesedly a poslouchaly hudbu Silvertownského orchestru nebo komediální pořady Amose a Andyho. Pít se nesmělo, na to paní Ronaldová velmi přísně dohlížela. A tančit mohly dívky jen jedna s druhou. Wallace, vysoká a hubená černá dívka, byla uznávanou přebornicí v charlestonu a za coca-colu to každého ochotně naučila, jakkoli šance, že tuhle dovednost dívky někdy využijí, byla nulová. V sobotu večer chodily ke zpovědi ke svatému Bonifáci, v neděli dopoledne na mši.

Tu a tam si přece jen mohly někam vyjít – obvykle na večerní představení do divadla Strand, tísnily se na balkóně, po skončení si zašly na sendvič do Rikerova dragstoru. Někdy se šly pokochat světlý na Times Square, čekaly, až se z divadel vyhrnou davy, a hodnotily módní kreace dam.

Jindy se prošly Central parkem až na Pátou avenue, prohlížely si výklady velkých obchodních domů, ale dovnitř se neodvážily. V East Endu byla spousta obchůdků patřících přistěhovalcům, kde se dal koupit kousek látky, vyhandlovat boty nebo zastavit kabát či šperk.

Sis vzala Evu do knihovny a pomohla jí vyřídit čtenářský průkaz. Eva každý týden hltala romány, četla Charlese Dickense, Anthonyho Trollopa, Henryho Jamese a Elizabeth Gaskellovou. Snila o hrdinkách z chudých poměrů, na které se usmálo štěstí, o příbězích lásky navzdory rozdílům ve společenském postavení a o náhlých šťastných zvratech osudu. Na papíře bylo možné všechno, dokonce i pro podobné holky, jako byla sama.

„Potíž je v tom, že jsi tak romantická,“ prohlásila Sis jednoho nedělního odpoledne, když všechny seděly v kuchyni u rádia a pletly. „S takovou to nikam nedotáhneš. Musíš být praktická. Romantičkám někdo zlomí srdce, než bys řekla švec.“

„To je pravda,“ souhlasila kupodivu i Rita, snad poprvé; seděla na židli a oteklé nohy si podložila prázdnou bedničkou od zeleniny. „Potřebuješ muže s dobrým a solidním zaměstnáním, který nepije ani nekarbaní. Který tebe ani děti nebude mlátit a bude chodit do kostela. Žádný z mých manželů na mši ani nepáchl. Ber to ode mě jako ponaučení,“ varovala ji. „Oni totiž nikdy nebyli v neděli natolik střízliví, aby mohli vylézt z postele.“

Sis se zamyslela. „Můj Charlie třeba někoho zná.“

Byla zasnoubená s mladým vrátným z hotelu Iroquois a fungovala jako nejvyšší společenská poradkyně pomocného personálu. Manželství považovala za jakýsi důmyslný tah, vojenský převrat, jehož strategií je neustálý a systematický útok na mužovy přirozené pudy, které je nutno udržovat s vojenskou nelítostností a silou.

Ve svých sedmnácti už prověřila a odmítla víc mužů než všechny ostatní dohromady. Za výplaty z prvních měsíců si koupila štůček pravé krajky z Irska na svatební šaty. Věděla, ve které čtvrti chce bydlet, měla jasnou představu o tom, jaký dům jí bude vyhovovat, a dlouze přemýšlela nad jmény a povoláním svých budoucích dětí (samí chlapi). Ze svých skrovných prostředků už dokázala nashromáždit značnou sbírku kuchyňského náčiní, porcelánu a plátna, kterou uchovávala v kufru pod postelí a mluvila o něm jako o „truhlici naděje“.

Charlie byl jen o pár let starší a na první polibek od Sis si ještě bude muset počkat. Ale Sis už řídila jeho kariéru a příjmy; nutila ho, aby pracoval přesčas a přihlásil se do večerního kurzu účetnictví, aby jednou mohl dělat recepčního.

A on ji poslouchal jako hodinky. Někdy za nimi přišel po kině do parku (Sis mu ale nedovolila, aby si potmě sedl vedle ní na lavičku, co kdyby ho přepadly nějaké hříšné myšlenky) a Eva viděla, s jakou směsicí respektu a pýchy na svoji dívku hledí.

„Najdi si muže, který má panovačnou matku,“ radila jí Sis. „Charlieho matka je vdova a má na krku sedm dětí, na zahřátí jen bibli. Charlie se cítí provinile, sotva se ráno vzbudí, a navíc je zvyklý poslouchat ženskou.“

Eva přikývla.

Nikdy se se Sis nepřela, když jí něco radila. Nebylo to moudré, pokud jste chtěli mít večer klid.

„Dobrý Bože!“ rozesmála se Rita a kývla bradou směrem k Evě. „Měla by ses s ní přestat tak namáhat. Ta bude mít mnohem větší problém než ty, aby si někoho našla, Sis!“

Všechny pohledy se obrátily k Evě.

Cítila, jak se jí do tváří hrne krev.

„Zkrátka ještě nedospěla, to je všechno!“ okřikla Ritu